

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

Protokolant: prot. sąd. Natalia Komorniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Iluminaty Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2021 r.

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 219 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 324/20

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne w stosunku do M. G. o czyn z art. 219 kk na okres 1 (jednego) roku tytułem próby;

b) na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a § 1 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1000 (tysiąc) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

2. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł oraz wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 100 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 162/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 1 grudnia 2020 r., sygn. akt II K 324/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p align="center">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, poprzez dowolną ocenę wiarygodności i mocy dowodowej wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka D. B. oraz zebranych w sprawie dokumentów, wyrażającą się w pominięciu w ocenie tych dowodów okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, w tym w szczególności wskazujących na fakt, że D. B. od samego początku miał być zatrudniony w spółce (...) Sp. z o.o. na stanowisku Prezesa Zarządu i jedynie przedłużający się proces negocjacji objęcia przez niego tego stanowiska wpłynął na niedopełnienie przez oskarżonego zarzucanych mu aktem oskarżenia obowiązków.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Okręgowy nie zgodził się z apelującym aby przy wydawaniu zaskarżonego wyroku doszło do naruszenia reguł procesowych w zakresie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeciwnie, przeprowadzona przez Sąd</p>		

Rejonowy ocena zebranego w sprawie w sposób pełny materiału dowodowego była rzetelna, obiektywna i uwzględniała w odpowiednim stopniu zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jak wynika z analizy akt sprawy, Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie zgromadzone dowody, wyraźnie zaznaczył, którym dowodom bądź ich częściom przyznał przymiot wiarygodności a którym cechy tej odmówił oraz podał racjonalne powody takiego ich wartościowania. Przeprowadzona w opisany wyżej sposób weryfikacja dowodów czyniła zatem zadość przepisowi art. 7 kpk.

Odnosząc się do argumentacji odwołującego się należało zaznaczyć, że nie były przez Sąd Rejonowy w Kościanie kwestionowane okoliczności faktyczne, w jakich doszło do zatrudnienia D. B. w Spółce z o.o. (...) z siedzibą w C., tj., że jako nowy Prezes Zarządu, człowiek z dużym doświadczeniem zawodowym, miał pomóc wydzwignąć przedsiębiorstwo z problemów finansowych, w jakich się ono znalazło. Ta część apelacji oskarżonego nie stała zatem w sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd I instancji. Nie można było natomiast zgodzić się z apelującym, że w jego ocenie D. B. faktycznie nie realizował umowy o pracę zawartej w dniu 4 czerwca 2019 r. i to miałyby uzasadniać niezgłoszenie go jako pracownika do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie nie zostały przez niego w żaden sposób wykazane, co więcej kolejna umowa o pracę, datowana na dzień 4 lipca 2019 r. (umowa na

czas nieokreślony, k. 47), wyraźnie stanowiła, że D. B. podjął pracę z dniem 4 czerwca 2019 r. Co przy tym godne podkreślenia, obie te umowy w imieniu pracodawcy podpisał sam oskarżony M. G.. W związku z tym uznać należało, że tego rodzaju argumentacja skarżącego stanowiła jedynie kontynuację przyjętej linii obrony, która nie wytrzymywała konkurencji z dowodami przeciwnymi w postaci zeznań D. B. i przedłożonych w sprawie dowodów z dokumentów (w tym dwie umowy o pracę: z dnia 4 czerwca oraz 4 lipca 2019 r. oraz orzeczenie lekarskie z 4 czerwca 2019 r. o przyjmowanym do pracy). Na podkreślenie w tym miejscu zasługuje jeszcze ta okoliczność, że wobec niewniesienia środka odwoławczego na niekorzyść oskarżonego, Sąd II instancji nie miał podstaw procesowych aby czynić odmienne niż przyjął Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne na temat autentyczności i rzeczywistego charakteru zawartych umów o pracę z D. B. obejmującym stanowisko Prezesa Zarządu spółki. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że organy ścigania prowadziły postępowanie w sprawie usiłowania oszustwa na szkodę (...) Oddział w O. W.. poprzez wprowadzenie w błąd co do zatrudnienia D. B. w Spółce z o.o. (...) na stanowisku Prezesa Zarządu, jednak ostatecznie nie ustalono aby przedmiotowa umowa o pracę była pozorna. Stąd też Sąd Okręgowy wiązało ustalenie, że umowa z dnia 4 czerwca 2019 r. nie była fikcją, choć analiza działań podejmowanych przez władze Spółki (...) w tamtym okresie czasu rodzi określone wątpliwości co do ich racjonalności (np. ustalone wysokie uposażenie nowego Prezesa zarządu mimo poważnych problemów finansowych

Spółki). Skarżący nie dostarczył natomiast Sądowi odwoławczemu żadnych powodów by zaprzeczyć wnioskowaniu, iż umowa z dnia 4 czerwca 2019 r, wywołuje skutki prawne. Jednym z nich był natomiast stanowiący przedmiot tegoż postępowania niedopełniony obowiązek zgłoszenia nowego pracownika do systemu ubezpieczeń społecznych. Zaniechanie czynności rejestracyjnych uniemożliwiło zaś wyegzekwowanie należnej składki ubezpieczeniowej i pozbawiło D. B. uprawnień do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w okresie od dnia 4 czerwca do 4 lipca 2019 r. Obowiązek w tym zakresie ciążył zaś na pracodawcy (płatnik składek), którego przy przedmiotowej umowie o pracę z dnia 4 czerwca 2019 r. reprezentował oskarżony M. G., a nie obciążał on nowozatrudnionego D. B.. Ten ostatni objął co prawda stanowisko decyzyjne, Prezesa Zarządu, ale rolę pracodawcy, w rozumieniu art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wypełniać miał oskarżony.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku o zmianę wyroku w zakresie uznania sprawstwa i winy oskarżonego w

oparciu o omówiony powyżej zarzut. Zgromadzony, wiarygodny i prawidłowo, wszechstronnie oceniony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy nie pozwalał na odmienną oceny inkryminowanego zachowania oskarżonego niż ta dokonana przez Sąd I instancji. W konsekwencji brak było podstaw faktycznych i prawnych do uniewinnienia oskarżonego od stawianego mu zarzutu. Podsądny wyczerpał bowiem swoim zachowaniem wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 219 kk, co wykazał przeprowadzony niewadliwie proces. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił również jakie konkretne przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych zostały przez podsądnego naruszone.

Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza prawa procesowego – art. 5 § 2 kpk polegająca na rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w szczególności przyjęcie za prawdziwe zdarzeń przesądających za winą oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W rozpatrywanej sprawie Sąd Rejonowy dysponował odpowiednio szerokim spectrum dowodów, które poddane prawidłowej ocenie, były wystarczające dla poczynienia trafnych i niewątpliwych ustaleń faktycznych. W ocenie Sądu odwoławczego nie wystąpiły żadne niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść M. G.. Wskazać należy,</p>		

<p>że do naruszenia art. 5 § 2 kpk dochodzi wówczas gdy to organ procesowy napotyka wątpliwości na tle przeprowadzonych materiałów dowodowych, których mimo wszelkich dostępnych metod nie dało się mu usunąć. Wtedy sąd winien rozstrzygnąć je na korzyść oskarżonego. Nie chodzi tu natomiast o wątpliwości stron procesu, które należy rozpatrywać jako zastrzeżenia co do wiarygodności konkretnego dowodu, rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej, swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk (postanowienie SN z dnia 4 czerwca 2019 r., V KK 167/19, Legalis nr 1967625).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.3.</p>	<p>Rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie kary grzywny w wysokości nieadekwatnej do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, jak również nieuwzględniającej w dostatecznym stopniu sytuacji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	majątkowej i możliwości zarobkowych oskarżonego	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut w zakresie surowości wyroku okazał się zasadny. Natomiast co do niedostosowania wymiaru stawki dziennej grzywny do sytuacji podsądnego, to wobec zmiany zaskarżonego wyroku i braku części skazującej, kwestia sytuacji finansowej oskarżonego nie była przedmiotem badania pod kątem spełnienia przesłanek określania stawki dziennej grzywny, o których mowa w art. 33 § 3 kk. Sąd odwoławczy po kontrolnym przeanalizowaniu okoliczności jakie skłoniły Sąd Rejonowy do takiego orzeczenia o karze doszedł do wniosku, że wymaga ono korzystnej dla oskarżonego zmiany. Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar kary powołał jako okoliczność obciążającą duży stopień społecznej szkodliwości czynu, czego wyrazem były negatywne konsekwencje dla pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu Okręgowego ta jedna okoliczność nie pozwalała na określenie poziomu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jako znaczny. Jeśli bowiem dodatkowo wziąć pod uwagę inne czynniki, takie jak to, że niezgłoszenie pracownika do ubezpieczeń społecznych miało charakter jednorazowy i dotyczyło tylko miesiąca czasu i wyłącznie jednej osoby, należało uznać, że społeczna szkodliwość tego zaniechania plasowała się najwyżej na średnim poziomie. Należy przy tym przypomnieć, że „Stopień społecznej szkodliwości, który nie jest znaczny, nie jest tożsamy ze stopniem		

znikomym tej szkodliwości (wtedy czyn zabroniony nie stanowi przestępstwa - art. 1 § 2 kk) ani ze stopniem, który jest nieznaczny (chodzi o czyny plasujące się powyżej znikomego stopnia społecznej szkodliwości i jednocześnie poniżej takiego stopnia, który nie jest znaczny) - por. wyrok SN z 26 maja 1970 r., Rw 450/70, OSNKW 1970, nr 9, poz. 102. Stopień społecznej szkodliwości czynu podlega ocenie przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 kk. Oznacza to zatem, że zwrot "nie jest znaczny" należy odnosić do stopnia społecznej szkodliwości jako całości. Podobne wnioski Sądu II instancji dotyczą stopnia zawinienia oskarżonego. W tym przypadku, Sąd Rejonowy co prawda stwierdził, że wina oskarżonego była duża ale powołał się przy tym znów tylko na jeden dość ogólnie ujęty aspekt tj., iż zachowanie sprawcy było świadome. Tymczasem, przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało premedytacji w zachowaniu oskarżonego, ani działania zaplanowanego, czy też utrwalonego u sprawcy przestępnego wzorca postępowania w sprawach pracowniczych. Ponadto, odwołując się do postawy sprawcy, oskarżony co prawda nie uznał swej winy, ale jednak przyznał tą okoliczność, że umowa o pracę, w której zatrudnił D. B. na stanowisku Prezesa Zarządu Spółki z o.o. G. (...) faktycznie była sporządzona w dniu 4 czerwca 2019 r. Mając to na uwadze i oceniając stopień zawinienia przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności decydujących o przypisaniu winy, a więc dojrzałości sprawcy, jego poczytalności, zdolności do rozpoznania bezprawności zachowania,

ewentualnych anormalnych sytuacji motywacyjnych (por. Komentarz do art. 66 Kodeksu karnego, Autorzy: Piotr Hofmański, Lech Krzysztof Paprzycki, Andrzej Sakowicz, Lex), Sąd Okręgowy uznał, że również stopień zawinienia sprawcy nie był znaczny. Sąd II instancji zatem po analizie tych wszystkich okoliczności przedmiotowych i podmiotowych przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy sprawcy uznał, że adekwatną reakcją karną, będzie warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego. Mając na względzie incydentalny charakter czynu, dotychczasowy, ustabilizowany sposób życia, niekaralność za przestępstwa oraz jego warunki i właściwości osobiste, w przekonaniu Sądu Okręgowego, takie właśnie rozstrzygnięcie, w połączeniu z wymierzonym obowiązkiem uiszczenia świadczenia na cel społeczny, będzie zupełnie wystarczające w celu uświadomienia naganności postępowania, jak również stanowić będzie dla niego właściwą naukę i przestrożę na przyszłość. Uzasadnione jest jednocześnie przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, M. G. będzie przestrzegać porządku prawnego i w przyszłości nie popełni ponownie przestępstwa. Sąd liczy, że oskarżony pomimo tego, że nie został skazany będzie już szanować prawa pracownicze, powstrzymując się w przyszłości od tego rodzaju zachowań. Roczny okres próby pozwoli zdaniem Sądu Okręgowego na dostateczne zweryfikowanie postawionej wobec podsądnego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Dodatkowym elementem karnym, o charakterze wychowawczo-

prewencyjnym będzie zaś orzeczone świadczenie pieniężne w wysokości 1 000 zł. Środek ten, orzekany w ramach warunkowego umorzenia postępowania, na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk i art. 43a § 1 kk, ma za zadanie wzmocnić oddziaływanie okresu próby, jest także elementem służącym realizacji celów związanych z zadośćuczynieniem społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, ukazując, że warunkowe umorzenie, jakkolwiek nie stanowi skazania, nie stanowi także zwolnienia z odpowiedzialności karnej (por. W. Zalewski, glosa do uchwały SN z dnia 23 V 2006r., I KZP/06, Gdańskie Studia Prawnicze 2006, z. 4, s. 127). Wysokość świadczenia jest adekwatna do stopnia dokonanego przez oskarżonego naruszenia z zakresu prawa pracy i także, choć nie było to decydujące, w żadnym razie nie przekraczała możliwości finansowych podsądnego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie nałożonej na oskarżonego kary grzywny.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o złagodzenie sankcji za popełniony przez M. G. występki przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową był uzasadniony. Sąd Okręgowy zdecydował jednak inaczej niż wnioskował apelujący, gdyż w

ogóle zrezygnował z wymierzenia oskarżonemu kary i z wyroku skazującego. Uznał bowiem, że są podstawy do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec M. G. odpowiadającego za jednorazowy występki z art. 219 kk.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy co do zarzucanego oskarżonemu opisu czynu, przy przyjętej i niezmienionej kwalifikacji prawnej z art. 219 kk oraz co do obciążenia go kosztami postępowania, za wyjątkiem opłaty, którą Sąd Okręgowy wymierzył za obie instancje.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Postępowanie odwoławcze nie wykazało żadnych błędów po stronie Sądu Rejonowego w zakresie oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji ustalenia stanu faktycznego co do sprawstwa M. G.. Wszystkie podniesione w tej kwestii przez oskarżonego zarzuty okazały się chybione. Brak było także podstaw wskazanych w art. 439, 440 kpk, uzasadniających uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana zaskarżonego wyroku objęła skazanie oraz orzeczenie o karze, które na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk zastąpiło orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania wobec oskarżonego na okres 1 roku próby oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 1 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, zasądzone na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kpk i art. 43a § 1 kk.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powody zmiany w zaskarżonym wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania zostały już przedstawione w pkt. 3.3. niniejszego opracowania, przy okazji omawiania zarzutu odwoławczego w postaci rażącej niewspółmierności kary i zbędnym jest powtarzanie w tym miejscu tej samej argumentacji.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	W pkt 3, zgodnie z zasadą z art. 636 § 1 kpk kosztami postępowania odwoławczego obciążono oskarżonego ponieważ jego apelacja w zakresie uznania winy i sprawstwa nie została uwzględniona. Na mocy art. 629 kpk do spraw gdzie następuje warunkowe umorzenie postępowania, stosuje się przepis art. 627 kpk, w którym wprowadzono zasadę, że w razie skazania w sprawie z oskarżenia publicznego, koszty sądowe zasądza się od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa. Na koszty te za postępowanie odwoławcze w tej konkretnej sprawie składa się zryczałtowana opłata (20 zł) za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Składnikiem tych kosztów określonym w wyroku kwotowo jest też jedna opłata za obie instancje wymierzona oskarżonemu w wysokości 100 zł, ustalona na podstawie art. 7 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23

czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw z art. 624 § 1 kpk, uzasadniających zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu apelacyjnym. Sytuacja materialna oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe nie dawały bowiem powodów do uznania, że uiszczenie tych niewielkich kwotowo kosztów pociągałoby za sobą niemożność zaspokojenia przez oskarżonego jego podstawowych potrzeb życiowych.

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak